

[Aksel Larsen.]

inddraget gennem den bundne opsparing og dermed begrænset dens forbrug med, ja, så kunne der måske være en lille smule mening i det. Men der er jo ingen, der kan påstå, at de kan forudse det, og jeg synes ærlig talt, at de partier — og ikke mindst regeringspartierne — som under omsforliget traf aftale om, hvorledes skatteudskrivningen skulle være et helt år senere, og dengang var sikre på, at det ville være forsvarligt med en sådan skattelettelse, men som, da det kom til stykket, opdagede, at det gik ikke, skal være forsigtige med at forudberegne, at om 3 eller 5 år er dette samfund så velstående, at den politik, man her har villet gennemføre, er forsvarlig.

Nu ved vi, at der i allerhøjeste grad er utilfredshed i befolkningen med den bundne opsparing. Den kunne naturligvis først mærkes, når befolkningen blev klar over, at den skulle betale pengene, og det var den jo ikke, før den havde fået opkrævningen på den bundne opsparings beløb. Det er aldeles urigtigt, hvad visse radikale blade har skrevet, at den bundne opsparing allerede har virket forbrugsbegrænsende, for folk har nemlig måned for måned sat penge i sparekassen for at kunne betale. Nej, befolkningen var såmænd ikke helt klar over den — det kan være, at det er befolkningens fejl — men da det kom til stykket og man fik opkrævningen, meldte utilfredsheden sig. Den meldte sig i den grad, at regeringen blev klar over, at der måtte gøres noget. Derfor kom dette lovforslag. Den meldte sig i den grad, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen tog til Odense og holdt en tale om, at man burde give indrømmelser ud over, hvad regeringen her har foreslået, eller lemper ud over, hvad regeringen her har foreslået. Og selv om det ærede medlem nu hævder, at det var en rent teoretisk tale, kan jeg forsikre ham om, at de, der skal betale den bundne opsparings beløb, opfatter det hele som en ubehagelig praktisk virkelighed.

Jeg må tilføje, at efter alt at dømme har omsforliget og den såkaldte helhedsløsning medført en ikke ringe forbrugsbegrænsning. Hvis man nu yderligere begrænser forbruget ved at opkræve den bundne opsparings beløb, vil det få virkninger for beskæftigelsen, og jeg synes, at faren herfor er tilstrækkelig

grund til, at man i stedet for at lempe på loven helt ophæver loven, så den bundne opsparing ikke skal betales. Jeg håber, at vi endnu i den 11. time kan nå at få en fornuftig forhandling med regeringen og regeringspartierne om dette spørgsmål. Jeg ved ikke, om denne forhandling kan foregå her i salen, ellers må vi have et udvalg til behandling af lovforslaget og til behandling af hele problemet om den bundne opsparing.

Hvis man skulle være uvillig til at forhandle om hele dette problem også i et udvalg, så kan der dog være grund til udvalgsbehandling, også fordi lovforslaget jo er udformet på en måde, så man ikke ved, hvordan loven praktisk skal gennemføres. Det bliver et kolossalt arbejde og vil medføre store udgifter for kommunerne og stor ulempe for de enkelte opsparere, hvis man skal klare dette med at dele første rate i 3 og anden rate i 3. Jeg bor selv i en kommune, hvor man betaler skat gennem postvæsenet ved hjælp af hulkort og pr. giro. Jeg aner minsandten ikke, hvordan det skal klares. Jeg tror ikke, at hulkortmaskinerne kan acceptere disse kort, hvis vi klipper dem i 3 strimler. Jeg savner svar på alle disse praktiske spørgsmål. Også af den grund synes jeg, vi bør have en udvalgsbehandling.

Først og sidst ønsker jeg udvalgsbehandling for at snakke med regeringen og få klarhed over, om den ikke kan indse, at det rigtige er overhovedet at lade være med at opkræve den bundne opsparings beløb.

Skulle regeringen ikke kunne indse dette, men skulle den være til at tale til i anden retning, er vi villige til at forhandle også om at opkræve den bundne opsparings beløb, men så anvende pengene til noget fornuftigt, nemlig til umiddelbar billiggørelse af huslejen i det nye og dyre byggeri. Det ville i hvert fald være en fornuftig anvendelse af pengene. Alt andet må jeg synes er ufornuftigt, og hvis vi ikke kan nå til resultat i den retning, må vi forbeholde os at stille dertil egnede ændringsforslag til lovforslaget.

Der har jo været en offentlig pressediskussion forud for denne første behandling, og denne pressediskussion er mildt sagt besynderlig. Man har i dagspressen påfægtet tre teorier. For det første, at der her ved første behandling ville blive stillet et dagsordensforslag. Hvem i alverden skulle